

Sygn. akt XI GC 926/19

Sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 kwietnia 2019 r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (...) z siedzibą w K. wniósł przeciwko M. M. o zapłatę kwoty 2329,62 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w drodze umowy cesji nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od pierwotnego wierzyciela (...) Spółki Akcyjnej w W. z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych przez ww. spółkę na rzecz pozwanego. Wobec zaprzestania przez M. M. regulowania należności ww. spółka zawiesiła świadczenie usług i naliczyła karę umowną. Na dochodzoną pozwem kwotę 2329,62 zł składają, kwota 2013,50 zł tytułem niezapłaconego abonamentu, oraz skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 316,12 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 6 maja 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwany M. M. wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W sprzeciwie pozwany podniósł zarzut niewykazania roszczenia, zakwestionował skuteczność umowy przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela. Wskazał, iż nie jest, ani nie był dłużnikiem powoda, a z ostrożności podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda oraz zaprzeczył wiarygodności dokumentów przedłożonych przez powoda.

Postanowieniem z dnia 29 maja 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. w dniu 7 września 2016 r. zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, świadczonych i rozliczanych w ramach nr abonenta (...) -01 przypisanego do pozwanego. Miesięczne rachunki wysyłane były w wersji cyfrowej na dekoder abonenta, a następnie wyświetlane na ekranie jego odbiornika.

2 czerwca 2014 r. (...) spółka akcyjna w W. połączyła się poprzez przejęcie spółki (...) + (...) sp. z o.o. w W..

(...) spółka akcyjna w W. dnia 3 grudnia 2016 r. wystawiła wobec pozwanego rachunek na kwotę 462,44 zł, z czego kwota 368,95 zł stanowiła zaległość, zaś bieżący rachunek płatny do 18 grudnia 2016 r. wynosił 93,49 zł. Wystawiona została następnie nota księgowa (...) z dnia 14 stycznia 2017 r. na kwotę 793,64 zł z tytułu kary umownej za niedotrzymanie warunków promocji.

Niezaprzeczone, a nadto dowód:

- umowa o świadczenie usług k. 54-56, 71-76;
- regulamin świadczenia usług k. 50v.-53;
- rachunek k. 58-59, 79-81;
- nota księgowa z dnia 14 stycznia 2017 r. k. 59v., 82;

W dniu 28 lutego 2019 roku (...) z siedzibą w K. zawarł z (...) spółką akcyjną w W. zawarł umowę sprzedaży wierzytelności. Strony umówiły się, że ceny jednostkowe poszczególnych wierzytelności zostaną wskazane w liście wierzytelności, zaś wierzytelności określone w umowie przechodzą na nabywcę pod warunkiem uiszczenia przez niego ceny sprzedaży wierzytelności. Załącznikiem do umowy miała być pisemna lista wierzytelności stanowiąca załącznik nr 3 zawierająca wskazanie dłużników oraz dokumentacji typu umowy o abonament/świadczenie usług, aneksów, ugód, korespondencji, dokumentów dotyczących umowy i korespondencji wzywającej do zapłaty.

W wyciągu z listy dłużników z dnia 28 lutego 2019 roku wskazano pozwanego M. M. (identyfikator (...)_1) i zaległą należność w kwocie 2013,50 zł. Wyciąg został sporządzony w dniu 10 lipca 2019 r.

Dowód:

- wyciąg z rejestru funduszy k.40v.-41;
- odpisy z KRS oraz wzory załączników do umowy cesji k.42v.-49;
- umowa cesji k. 41v.-43v.;
- wyciąg z listy dłużników k.49v.;

W dniu 20 marca 2019 roku spółka (...) s.a. w W. sporządziła informację o zmianie wierzyciela, o zawarciu umowy przelewu wierzytelności oraz stanie zadłużenia, które wynosiło 2324,22 zł. Wezwaniem do zapłaty z dnia 20 marca 2019 r. (...) z siedzibą w K. sporządził wezwanie skierowane do pozwanego do zapłaty ww. kwoty do dnia 30 marca 2019 r.

Dowód:

- informacja i wezwanie k.39-39v.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie częściowo niespornych twierdzeń stron i dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda w sprawie. Wprawdzie pozwany zaprzeczył wszystkim wyraźnie nieprzyznanym okolicznościom, to takie zaprzeczenie nie ma żadnego znaczenia procesowego, gdyż pozwany powinien wyraźnie odnieść się do każdej przytoczonej w pozwie okoliczności, którą kwestionuje. W szczególności nie został wyraźnie zaprzeczony fakt zawarcia przez pozwanego w dniu 7 września 2016 r. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (art. 229 k.p.c). Nie sposób jednak na jej podstawie ustalić, jaka była wysokość miesięcznego abonamentu, na jakiej podstawie pozwany został obciążony karą umowną za niedotrzymanie warunków promocji, zważywszy że powód nawet nie przytoczył jakie warunki promocji obejmowały pozwanego. Powód nie wykazał tym samym, iż wystawiony rachunek z tytułu zaległych opłat abonamentowych oraz nota księgowa tytułem kary umownej, załączone do pozwu, mają swoje źródło w umowie zawartej z pozwanym i wierzycielem pierwotnym. Podkreślenia wymaga ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu wynikająca z art. 6 k.c. Zwrócić uwagę należy na okoliczność, że powód jest podmiotem, który masowo dochodzi nabywanych wierzytelności. To jego zadaniem, zgodnie z ogólnie przyjętymi dla podmiotów zawodowo prowadzących działalność gospodarczą wymogami, było zadbanie o to, aby w ślad za wierzytelnościami, które nabywa, szły adekwatne środki dowodowe pozwalające na wykazanie zasadności roszczeń. Powyższym wymogom powód nie sprostał.

W zakresie kwestionowanej cesji wierzytelności wskazać należy, iż powód przedstawił uwierzytelniony przez zawodowego pełnomocnika (radcę prawnego) odpis umowy cesji i załączników, ze skonkretyzowaną wierzytelnością wobec pozwanego, co nakazuje przyjąć, że jako taka umowa cesji została zawarta, a cesja była skuteczna. Powód nie wykazał natomiast, wobec braku dowodu nadania, a tym bardziej doręczenia przesyłki, że pozwany o samej cesji dowiedział się przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, czy to z zawiadomienia (...) S.A. w W., czy z wezwania do zapłaty skierowanego przez powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Przy tak ustalonym stanie faktycznym powództwo okazało się bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

Powód wskazuje, że jest nabywcą wierzytelności od (...) S.A. w W. z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa ta uregulowana jest w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171 poz. 1800 ze zm.). Z kolei w myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast art. 509 § 2 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Istota sporu dotyczyła tego, czy wspomnianemu zbywcy ((...) S.A. w W.) przysługiwała wierzytelność wobec pozwanego, a w związku z tym, czy nabywcy wierzytelności (powodowi) przysługiwała wobec pozwanego jakakolwiek wymagalna wierzytelność. W tym stanie rzeczy rolą powoda było wykazanie, iż pozwany był dłużnikiem (...) S.A. w W.. W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu nie podołał. Zwraca uwagę, że kwota dochodzona pozwem 2013,50 zł tytułem niezapłaconego abonamentu plus skapitalizowane odsetki, odpowiadając kwocie wymienionej jak w załączniku do cesji, nie odpowiada sumie kwot wynikających z dokumentów źródłowych (rachunek na kwotę 462,44 zł oraz kara w kwocie 793,64 zł), **tj. 1256,08 zł**. Nie sposób w takiej sytuacji ustalić, jaka konkretnie wierzytelność była przedmiotem cesji. Co za tym idzie, powód nie wykazał, iż ma legitymację do dochodzenia roszczeń wobec pozwanego.

W tym stanie rzeczy Sąd nie zajmował się podniesionym przez pozwanego w sprzeciwie zarzucie przedawnienia, przy czym mając na uwadze treść art. 118 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej z dniem 9 lipca 2018 r. i przepisów przejściowych noweli (art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z dnia 8 czerwca 2018 r., poz. 1104), termin przedawnienia roszczeń powoda o świadczenia okresowe, związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, który rozpoczął swój bieg przed wejściem w życie przywołanej ustawy, wynosi 3 lata.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...) K. G.